

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ERNEST DAUDET

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Ο διάσημος ζωγράφος Ρεμπύ Βολνή είχε το άτελιέ του στο τελευταίο πάτωμα του μεγάρου του στη λεωφόρο Βιλιέρς. Ήτανε πιά ένας γέρος εξηντάρης, με εξωτερικό ευγενικό και περήφανο, ύψηλος σαν γίγαντας, μ' όμορφο προσωπίδι και μ' άσπρη γενειάδα. Η γυναίκα του πάλι ήτανε μια πολύ νέα γυναίκα, άριστούσημα όμορφιάς με μαλλιά ξανθοκόκκινα. Ο Ρεμπύ είχε κάνει την άνοησία να παντρευτεί σ' αυτή την προχωρημένη ηλικία και γι' αυτό ίσως ή σχέσεις με τη νέα του γυναίκα δεν ήτανε και τόσο ευάριστες.

Πώς είχε γίνει αυτός ο γάμος; Κανένας δεν τ' ήξερε. Ο Ρεμπύ ένα καλοκαίρι είχε φύγει απ' το Παρίσι κι' ύστερα από πολύ καιρό γύρισε μαζί μ' αυτό το ιδεώδες πλάσμα, που ήταν χροιά καθώς λέγανε. Ύστερα από ένα χρόνο άποχτήσανε ένα παιδί που δεν ξησε όμως πολύν καιρό. Ο θάνατός του έγινε άφορη ή να χαλάσουν ή σχέσεις του άνδρουγόνου, που στη άρχη ήσαν τουλάχιστον τυπικές.

Ένα πρωί ο ζωγράφος φώναξε την γυναίκα του στο άτελιέ του. — Καθήστε ν' αζούητε, της είπε. Ζούμε ως τώρα πολύ ίσχυμα, πράγμα που δεν μπορεί να εξακολουθήση, αφού άπεδείχθη ότι δεν είμαστε καμωμένοι ο ένας γιά τόν άλλον. Όσο ζούσε το παιδί μας, τό πράγματα ήταν διαφοροτικά, μιά σήμερα...

— Σήμερα; τόν διέκοψε εκείνη, μήπως θέλετε διαζύγιο;

— Όχι, απάντησε ο ζωγράφος, ούτε χωρισμό ούτε διαζύγιο. Θά εξακολουθήσουμε να ζούμε χωρία μέσα στο ίδιο σπίτι κι' έτσι ο κόσμος δεν θά μωρστή τή διάστασή μας. Θά έχουμε και οι δύο τήν ελευθερία μας. Έγώ παραιτούμαι απ' τ' ασυζυγικά μου δικαιώματα. Παραιτηθήτε και σεις απ' τ' δικά σας.

— Ίσως όταν λείψη αυτός ο θυμός θά βλέπομαστε μ' άλλα μάτια και ή ζωή μας γίνει ύποφερτή.

— Θά δοκιμάσω, επλεν εκείνη, αν και δεν πιστεύω πώς τό μέτρα αυτό θά φέρουν κανένα αποτέλεσμα.

— Θά ξέρετε ίσως, της ξανάτε, αυτό, ότι από κάμπο νεανικό μου έρωτα έχω άποκτήσει ένα παιδί που έχω κάνει τό λάθος νά μ' ή άγνωρισώ απ' τήν άρχη. Τόν έχω άδικήσει και γι' αυτό τώρα θέλω νά διορθώσω τό άδικο και τόν έπροσάλασα νάρθη έδω. Έλπίζω, ότι ο έρχομός του θά γείωση τήν άδειαν ή καρδιά μου. Ζητώ τώρα τήν καλωσύνη σας προς αυτό τό παιδί.

— Δεν θά τού τήν άρνηθώ, αν φανή αξίός της.

Γιά πρώτη φορά ύστερα από χρόνια τό άντρογύνο χωρίστηκε χωρίς θυμούς και γριόνες.

Ο Πέτρος, τό παιδί του Ρεμπύ Βολνή, ήταν τριάντα χρονών πιά και ζούσε στην ξενιτεία. Όταν ήταν άκόμη μικρός, ο πατέρας του είχε έγναταλείψει τήν μητέρα του, ή οποία γύρισε στην άνατολή με μιά μικρή σύνταξη που της έδινε ο Ρεμπύ.

Όταν μεγάλωσε ο Πέτρος άρνήθηκε με ύπερηφάνια τήν σύνταξη που εξακολουθούσε νά στέλνε ο πατέρας του, κι' άποφάσισε νά ξενιτευθί. Η μητέρα του είχε πεθάνει. Έφυγε απ' τή Γαλλία πήγε στην Κωνσταντινούπολη μιά μ' ή βρισκοντας δουλειά εκεί, τράβηξε γιά τή Σμύρνη, όπου κατορθωσε νά γίνη διευθυντής σ' ένα μεταξουργείο. Έξησε ήσυχος πολύν καιρό, μ' άξαφνα μπεροδέυτηκε σ' έναν έρωτα. Γνώρισε τήν κόρησα Άρτιθέα Στέρμαν, σύζυγο τού προζένου της Αύστριας, μιά ώρα ή Άρμενιά, θανμασίας όμορφιάς.

Ο Πέτρος τήν είχε αγαπήσει με πάθος μιά και κείνη τόν είχε αγαπήσει γιάτί ο Ηρόδενος ο σύζυγος της ήτανε γέρος κι' άρρωστιάς. Κανείς δεν είχε ύπομιστεί τις σχέσεις τους, γι' αυτό είχαν λάβει όλα τ' άλλα. Συνέχισαν έτσι ήσυχoi τόν έρωτά τους ως τήν ήμερα που ο κόρης Στέρμαν προβιβάστηκε και μετετέθη στην Κολεγγάχη. Οι έρωτευμένοι έπρεπε νά χωρισούν. Η Άρτιθέα είπε τού Πέτρου νά κάνει ύπομνην και τού ύποσχέθηκε πώς δεν θά τόν ξεχάση ποτέ, πώς θά τού γράφει συχνά, και θά τόν έκανε άντρα της αν έμνε χήρα όπως έλπικε. Όταν αυτοές οι ύποσχέσεις δεν έλιγούσευσαν τήν άπελπισία τού νέου.

— Δεν θά έπιζήσω άντα φύγης απ' έδω της έλεγε κλαίγοντας. Άλλοίμονο όμως... Όχι, αυτά ήσαν λόγια, τίποτε άλλο από λόγια. Στην άρχη τού έστειλε ένα σωρό γράμματα που ήτανε γεμάτα έρωτικό πάθος, μιά σέ λίγο άραιώσαν κι' έγιναν πιά ψυχρά όσπου στο τέλος έσπαγε ή άλληγοραφία, πράγμα που όστοςό δεν στείχεσε και πολύν στον Πέτρο.

Είχανε περάσει πιά πέντε χρόνια όταν έλαβε τό γράμμα τού πα-

τέρα του πού ήτανε γεμάτο τρυφερότητες. Ο ζωγράφος τού έξιστορούσε σ' αυτό τό γράμμα όλη του τή ζωή, τό γάμο του, τήν διάστασή με τή γυναίκα του και τόν παρακαλούσε νά πάη νά ζήση μαζί του.

— Ποτέ! φώναξε ο Πέτρος διαβάζοντας τό γράμμα. Πολύν άργά με θυμήθηκε ο πατέρας!..

Μά σέ τρεις βδομάδες, τράβηξε γιά τό Παρίσι, γιάτί βαρέθηκε πιά τήν ξενιτιά, τή μοναξιά. Ένεί θάβρισκε τή στοργή ενός ένδόξου πατέρα και μιά μεγάλη περιουσία.

Ο πατέρας του πήγε και τόν ύποδέχτηκε στο σταθμό. Ύστερα από τις πρώτες διαχύσεις, τόν ώδήγησε στο μέγαρό του.

— Πούσαι ή κυρία; ρώτησε ο Ρεμπύ μπαίνοντας μέσα.

Η κυρία περιμένει τούς κυρίους στο σαλόνι, ειπε ή ύπρητρια. Στο κατόφλι τού σαλονιού ο Πέτρος δοκίμασε τήν πεύ σπορά συγγίνης της ζωής του. Η γυναίκα τού πατέρα του δεν ήταν πια ή όμορφη Άρτιθέα, ή γυναίκα τού Αύστριακού Προζένου!.. Πώς συνέβαινε αυτό!..

— Είνε θαύμα πώς αυτή τή στιγμή δεν τρελλάθηκα, έλεγε άργότερα ο Πέτρος σ' ένα φίλο του στον όποιο έκανε έμυνητησείες.

Αυτό ειπε αλήθεια. Μά όσο τρωμερές κι' αν ήταν οι συγγίνης του, κατορθωσε νά κρατηθί και δεν προδόθηκε στον πατέρα του. Και ή όμορφη Άρτιθέα έ'εισε μεγάλη άταραξία. Στο διάστημα αυτής της πρώτης συναντήσεως και οι δύο κανανε πώς δεν γνωρίζονταν! Το βράδυ της ίδιας ήμέρας συναντήθηκαν ιδιαιτέρως και έξηγηθήκανε. Έτσι νόμισαν πώς θά μπορούσαν νά ζήσουν ήσυχά στο ίδιο σπίτι, μιά ή πραγματικότης δεν άργησε νά διαφεύση τις έλπίδες του. Η παρουσία της Άρτιθέας στο σπίτι τού πατέρα του, ως σύζυγο του, τόν ένοχλούσε. Η καθημερινή έπαφή τού μ' αυτή τή γυναίκα, που ήταν άλλοτε φίλη του, τού φαινότανε σά μιά διαρκής προσβολή στην ύπόληψη τού πατέρα του. Ξεείνη πάλι φοβόταν νά έχη μπροστά της ένα πρώην φίλο της ο ότοιος μπορούσε ν' ανατρέψη τ' ά σχέδιά της με τήν κληρονομία.

Ο καθένας τους κρυφά προσπαθούσε νά ύποβιβάση τόν άλλο στην έκτιμηση τού ζωγράφου, ο όποιος έβλεπε τήν αντίπαθείά τους μιά δεν μπορούσε νά μαντέψει τήν άφορη της, γιάτι και οι δύο φοβόντουσαν μήπως αυτός μιά ή τού παρελθόν τους και τούς άποκληρώση.

Η κατάσταση αυτή δεν άργησε νά φθάση σέ σημείο άπορό του μιά τούς δύο. Ένα πρωί ή Άρτιθέα ειπε στον Πέτρο:

— Δεν μπορούμε πιά νά ζήσουμε μαζί μέσα σ' αυτό τό σπίτι. Νά βρθε μιά πρόφαση και νά φύγετε από δω χωρίς νά ξαναγυρίσετε!

— Σεις πρέπει νά φύγετε! απάντησε εκείνος. Αν θέλετε μάλιστα ο πατέρας μου σάς δίνει τό διαζύγιο και έπιμήσως.

— Είμαι άποφασισμένη νά μ' ήν τόν άφήσω, και νά σάς διώξω απ' έδω.

— Δοκιμάστε, αν θέλετε...

Η συνομιλία αυτή θά είχε ίσως κακό τέλος αν δεν έμπαινε μέσα εκείνη τή στιγμή ο Ρεμπύ.

Τήν ίδια μέρα τό βράδυ μετά τό δείπνο ο Πέτρος άποσύρθηκε στην κάμαρά του.

Άξαφνα καθώς διάβαζε κάτι άκουσε μιά σπαραχτική φωνή νά βγαίνει από τό άτελιέ τού πατέρα του που τήν συνώδυσε ένας ύποκοφος κρότος. Ένα άπαισιο προαίσθημα δάγκωσε άμέσως τήν καρδιά του. Έτρεξε μέσα και βρήκε τόν πατέρα του σωριασμένο κάτω νεκρό. Η ώρα ή Άρτιθέα γονατισμένη κοντά του προσπαθούσε νά τραβήξη απ' τ' ασπυμένα του χέρια ένα χαρτί τσαλακωμένο.

Μ' ένα πύδημα οίχτηκε άπάνω της, τήν έσπρωξε και άρπαξε τό χαρτί που ζητούσε εκείνη νά πάη έρριξε μιά ματιά... και λίγο έλειψε νά λιγοθυμήση, όταν είδε μιά έρωτική έπιστολή δική του άπευθυνόμενη προς αυτήν. Η έπιστολή αυτή δεν είχε ήμερομηνία και ή Άρτιθέα τήν είχε δείξει στο ζωγράφου νά τόν κάνει νά νομίσω, ότι ο γυιός του της τήν είχε στείλει τελευταία.

Ήθελε μ' αυτό νά τόν βιάση, νά καταραστή τόν γυιό του και νά τόν άποκληρώση. Ο ζωγράφος είχε πεθάνει απ' τήν κατάπληξή του, τήν όργη του, τήν λύπη του...

Όλοι έμαθαν τήν άλλη μέρα, πώς ο διάσημος ζωγράφος Ρεμπύ Βολνή πέθανε από κεραυνόβολο άποπληξία, μιά ποτέ κανείς δεν έμαθε τήν αιτία τού θανάτου του, γιάτί όσοι έπέζησαν τού δράματος αυτού είχαν συμφέρον νά μ' ήν τήν φανερώσουν ποτέ...

Ernest Daudet

